

[Gert Petersen]

egentlig unionsdannelse – og det er slet ikke så få og slet ikke så svage kræfter rundt omkring – vil også drage en konklusion af et sådant begivenhedsforløb. De vil sige til sig selv: nå ja, det er rigtigt, at de danske socialdemokrater og en række andre deroppe siger, at de er modstandere af overstatslig udvikling og unionstendenser og den slags, og det lyder jo ikke så godt, set fra vores synspunkt, men når det kommer til stykket og der skal stemmes om det, så står de jo ikke ved det alligevel. Det er nok snarere noget, de siger af hensyn til den offentlige mening i Danmark. I virkeligheden kan vi godt påregne deres støtte – ikke alt for officielt, men sådan underhånden – i disse bestræbelser. Det er den konklusion, man vil drage derude.

Hvis man vil have uddybet en troværdighedskløft, så skal man bare fortsætte, som man er begyndt. På den baggrund vil vi naturligvis fra SFs side stemme imod det af hr. Kjeld Olesen fremsatte dagsordensforslag, selv om der egentlig ikke står andet i det, end at vi har hørt en beretning fra udenrigsministeren, hvilket man egentlig ikke kan benægte. Der står nemlig ikke engang, at man godkender hans redegørelse. Nej, man tager den kun til efterretning, og dermed konstaterer man, at man har hørt den. Jeg synes ærlig talt, det er sølle.

Ministerens svar var høfligt, det skal jeg erkende, det er en ny stil fra udenrigsministeriets side herinde. Men jeg er egentlig ikke så voldsomt imponeret af udenrigsministerens svar til mig. Jeg havde jo selv sagt, at det er da rigtigt, Danmark kun har en beskedne indflydelse på hele rustningsudviklingen. Det ved jeg da godt, jeg skal ikke bilde nogen noget andet ind. Men det fantastiske er, at selv denne beskedne indflydelse bruger vi ikke. Det er det, som får mange til at drage den konklusion: aha, det er nok, fordi vi er et NATO-land og ikke kan og må gøre andet, end USA vil have vi skal gøre. Jeg har såmænd været tæt ved at drage den konklusion selv, og det har måske afholdt mig fra at stille nogle fordringer, som jeg burde have stillet for længst. Jeg er kommet til et andet resultat, bl.a. på baggrund af mit ophold i FN i forsommeren, hvor man havde den nedrustningssamling, og hvor jeg faktisk så et NATO-land, nemlig Canada, komme frem med konkrete forslag. Canada er heller ikke noget stort land, Canada er heller ikke med i

SALT-forhandlingerne, Canada har også kun en indirekte indflydelse på MBFR-forhandlingerne. Canada kom med forslag, som helt klart gik imod, hvad USA var fortalende for. Det skal tilføjes, at det drejede sig om forslag, som efter min opfattelse – og jeg tror efter manges opfattelse – var rigtige, fordi de ville sætte en bremse på oprustningen. Jeg tror ikke, den går længere med, at vi undskylder os med, at Danmark er et lillebitte land, vi kan ikke gøre ret meget, og Danmark er med i en militæralliance, så vi må ikke sige det ene, og vi må ikke sige det andet. Nej, Danmark må ud fra de muligheder vi har – og de er beskedne – også gøre sin opfattelse gældende, og den opfattelse må trækkes langt skarpere og stærkere op, end det hidtil har været tilfældet.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg har en grufuld tilståelse. Jeg skylder hr. Melchior en undskyldning, og nu er han væk. Det var faktisk tirsdag den 1. november 1978, kl. 12.34, at bemeldte radioudsendelse foregik. Jeg er sønderknust. Men i selve sagen har jeg ingen undskyldninger at skulle give.

Med hensyn til det ganske overordentlig originale træk, som man har foretaget her med at fremsætte afværgedagsorden, så synes jeg også, jeg vil føje mine advarsler til hr. Gert Petersens. Ved denne metode forhindrer man dette ting i at tage stilling til noget, som der efter de verbale udsagn er et flertal for. Det er ikke klogt, og jeg synes navnlig ikke, det er klogt af socialdemokratiet. Dels kunne man nok ved vedtagelse af sådan en dagsorden have brug for at viske visse andre udtryk ud. For at gøre det så kort, som taletiden kræver det, så kan jeg måske demonstrere det ved at frembære et blad her. Det hedder Europæisk Samling, nr. 2 fra i år. Der er et vellignende portræt, som man kan konstatere, og den daværende udenrigsminister proklamerer dér: »Vi går ind for en europæisk union«. Det havde været meget praktisk, om man her havde benyttet lejligheden til at vedtage en dagsorden, som altså var noget anderledes. Hr. Kjeld Olesen siger her: »Vi står ved dette standpunkt«, men det er netop det, man ikke gør. Man kan snarere mindes Peer Gynt, når det siges: